

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Anna Owczarek (sprawozdawca)

Protokolant Bożena Kowalska

w sprawie ze skargi dłużnika R. P. na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w G. z dnia 10 września 2013 roku w przedmiocie oddalenia wniosku dłużnika o wydanie zaświadczenia o umorzeniu postępowania z mocy prawa w trybie art. 823 k.p.c. z wnioskiem o zawieszenie postępowania egzekucyjnego przy uczestnictwie wierzyciela Banku [...] na skutek zażalenia dłużnika R. P. na postanowienia Sądu Rejonowego w G. z dnia 8 grudnia 2014 r., po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 czerwca 2015 r., zagadnienia prawnego przedstawionego przez Sąd Okręgowy w G. postanowieniem z dnia 12 marca 2015 r.,

"Czy w związku z wnioskiem wierzyciela o przeprowadzenie egzekucji z ruchomości dłużnika (art. 844 i nast. k.p.c.) - w stanie prawnym w dacie wszczęcia postępowania egzekucyjnego 26.05.2000 r. - bezczynność organu egzekucyjnego przy braku czynności wierzyciela po wysłuchaniu go w trybie art. 827 k.p.c. - prowadzi do umorzenia postępowania z mocy prawa z art. 823 k.p.c.?"

odmawia podjęcia uchwały.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy, rozpoznając zażalenia dłużnika R. P. na postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 8 grudnia 2014 r., wydane w połączonych sprawach, którymi oddalono skargi dłużnika R. P. na czynności komornika polegające na oddaleniu postanowieniem z dnia 10 września 2013 r. wniosku dłużnika o wydanie zaświadczenia o umorzeniu z mocy prawa postępowania egzekucyjnego w sprawach [...], powziął wątpliwość przedstawioną Sądowi Najwyższemu w zapytaniu prawnym: "Czy w związku z wnioskiem wierzyciela o przeprowadzenie egzekucji z ruchomości dłużnika (art. 844 i nast. k.p.c.) – w stanie prawnym w dacie wszczęcia postępowania egzekucyjnego 26.05.2000 r. – bezczynność organu egzekucyjnego przy braku czynności wierzyciela po wysłuchaniu go w trybie art. 827 k.p.c. – prowadzi do umorzenia postępowania z mocy prawa z art. 823 k.p.c.?"

Zagadnienie to powstało na tle następującego stanu faktycznego. W dniu 26 maja 2000 r. wierzyciel Bank Spółdzielczy złożył na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego nr 40/00 (dalej: BTE nr 40/00) zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, wydanego przeciwko dłużnikom R. P. (poręczycielowi) i R. P. D. sp. z o.o. (kredytobiorcy), wniosek o egzekucję z maszyn i urządzeń w miejscu prowadzenia działalności przez spółkę, innych ruchomości dłużników znajdujących się w miejscu ich zamieszkania, siedzibie oraz miejscu prowadzenia działalności gospodarczej, wskazując ponadto, że spółka i drugi dłużnik są właścicielami oznaczonych nieruchomości oraz na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego nr 42/00 (dalej: BTE nr 42/00) zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, wydanego przeciwko dłużnikom R. P. i R. P. D. sp. z o.o., wniosek o egzekucję z maszyn i urządzeń w miejscu prowadzenia działalności przez spółkę, innych ruchomości dłużników znajdujących się w miejscu ich zamieszkania, siedzibie oraz miejscu prowadzenia działalności gospodarczej, wskazując ponadto, że spółka i drugi dłużnik są właścicielami oznaczonych nieruchomości. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w G. podjął czynności egzekucyjne przeciwko dłużnikowi R. P. D. sp. z o.o. w zakresie egzekucji z ruchomości. W dniu 1 czerwca 2000 r. zajęto ruchomości spółki, następnie na wniosek wierzyciela umorzono postępowanie w części dotyczącej ruchomości objętych leasingiem. W 2000 r. przeprowadzono

dwie licytacje ruchomości pierwsza była bezskuteczna, druga zakończyła się sprzedażą jednego urządzenia. Wierzyciel oświadczył, że nie przejmie nie sprzedanych ruchomości na własność i wnosi o umorzenie postępowania w tym zakresie. W dniu 3 stycznia 2001 r. wierzyciel złożył kolejny wniosek o zajęcie niesprzedanych ruchomości i ich sprzedaż licytacyjną. Dwie kolejne licytacje okazały się bezskuteczne. Pismem z dnia 10 marca 2003 r. komornik poinformował wierzyciela o tym, o możliwości przejęcia nie sprzedanych ruchomości na własność oraz złożenia wniosków egzekucyjnych ze wskazaniem, że pismo należy traktować jako wysłuchanie strony przed umorzeniem postępowania na podstawie art. 827 § 1 k.p.c. W dniu 14 kwietnia 2003 r. zapadło postanowienie komornika o umorzeniu postępowania egzekucyjnego co do rzeczy nie przejętych na własność. W dniu 12 sierpnia 2009 r., tj. po upływie sześciu lat, wierzyciel złożył pismo podtrzymujące wszystkie dotychczasowe wnioski egzekucyjne.

Pozostaje w toku egzekucja z nieruchomości wszczęta tylko stosunku do dłużnika R. P.

Pomiędzy dłużnikami i wierzycielem toczyły się postępowania przeciwegzekucyjne dotyczące tożsamyh stanów faktycznych:

- w sprawie sygn. [...] z powództwa R. P. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego (BTE 40/00) Sąd Apelacyjny wyrokiem reformatoryjnym z dnia 12 czerwca 2014 r. uwzględnił powództwo przyjmując, że zobowiązanie z umowy kredytowej przedawniło się wobec spółki dnia 15 kwietnia 2007 r., gdyż umorzenie postępowania egzekucyjnego nastąpiło z mocy prawa z dniem 14 kwietnia 2007 r.,
- w sprawie sygn. akt [...] z powództwa R. P. D. sp. z o.o. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego (BTE 41/00) Sąd uwzględnił powództwo zajmując takie samo stanowisko,
- w sprawie sygn. akt [...] z powództwa R.P. i P. C. sp. z o.o. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego (BTE 42/00) Sąd oddalił powództwo przyjmując, że nie doszło do umorzenia postępowania egzekucyjnego z mocy prawa,

- w sprawie sygn. akt [...] z powództwa R. P. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego (BTE 41/00) Sąd oddalił powództwo przyjmując, że nie doszło do umorzenia postępowania egzekucyjnego z mocy prawa.

W sprawie, w której przedstawiono zagadnienie prawne, Komornik Sądowy odmówił wydania na wniosek dłużnika R. P. zaświadczenia stwierdzającego, że postępowanie egzekucyjne zostało umorzone z mocy samego prawa. Sąd pierwszej instancji oddalił skargę dłużnika na tę czynność uznając, że wniosek wierzyciela o przeprowadzenie egzekucji był dalej idący i nie został zrealizowany, zatem egzekucja powinna być prowadzona nadal. Postępowania egzekucyjne zostały wszczęte przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2004, Nr 172, poz.1804), stąd zgodnie z art. 7 zastosowanie miały przepisy dotychczasowe. Wniosek dłużnika o wydanie zaświadczenia oparty był na art. 823 k.p.c. stwierdzającym, że postępowanie egzekucyjne umarza się z mocy samego prawa, jeżeli wierzyciel w ciągu roku nie dokonał czynności potrzebnej do dalszego postępowania lub nie zażądał podjęcia zawieszonego postępowania, przy czym termin biegnie od dnia dokonania ostatniej czynności egzekucyjnej, a w razie zawieszenia postępowania od ustania przyczyny zawieszenia. Art. 827 § 2 k.p.c. przewidywał, że na wniosek wierzyciela lub dłużnika organ egzekucyjny wyda zaświadczenie o umorzeniu postępowania, a obowiązek wysłuchania wierzyciela i dłużnika przed zawieszeniem lub umorzeniem postępowania, przewidziany w § 1, nie ma zastosowania gdy zawieszenie lub umorzenie ma nastąpić z mocy samego prawa lub z woli wierzyciela. W ówczesnym stanie prawnym nie obowiązywał przepis umożliwiający zlecenie komornikowi przez wierzyciela poszukiwania za wynagrodzeniem majątku dłużnika (art. 797¹ k.p.c.)

Sąd Okręgowy uznał za dopuszczalne zażalenie dłużnika „upatrując otwarcia drogi temu zażaleniu w treści art. 394 k.p.c. § 1 stosowanego odpowiednio przez art. 13 § 2 w zw. z art. 767⁴ k.p.c. jak też w art. 828 k.p.c.”. Stwierdził, że wierzyciel jest dysponentem postępowania i decyduje „w jakim rozmiarze ma być prowadzona egzekucja w granicach określonych przez tytuł wykonawczy” wskazując sposób egzekucji, który wiąże organ egzekucyjny. Podniósł, że powziął wątpliwości

w zakresie oceny przesłanek z art. 823 skutkujących umorzeniem postępowania egzekucyjnego z mocy prawa oraz co do tego, „jaki skutek należy przyjąć przy braku aktywności komornika w realizacji wniosku wierzyciela jak też w odniesieniu do koniecznych czynności wierzyciela do prowadzenia tej egzekucji”. Odwołując się do czynności wysłuchania wierzyciela dokonanej przez komornika wskazał, że czynność tę podjęto w trybie art. 827 k.p.c., przewidzianym do umorzenia postępowania egzekucyjnego wskutek przesłanki bezskuteczności, a do umorzenia z tej przyczyny nie doszło. Przytoczył rozbieżne stanowisko sądów rozpoznających powołane wyżej sprawy oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2008 r., IV CSK 16/08, w którym przyjęto, że art. 823 k.p.c. nie znajduje zastosowania w razie bezczynności komornika, a bezczynność wierzyciela istnieje tylko wtedy, gdy jest on obowiązany do dokonania czynności niezbędnej do dalszego prowadzenia postępowania egzekucyjnego. Stwierdził, że wątpliwości dotyczą „zasadności stanowiska w przedmiocie oceny skutku braku czynności w sprawie tak komornika (przez brak umorzenia postępowania egzekucyjnego wobec jego bezskuteczności) jak też skutku braku czynności wierzyciela (i zakresu obowiązku wierzyciela do podejmowania czynności wobec żądania przeprowadzenia egzekucji z ruchomości przez wskazanie miejsca ich położenia) prowadzących do umorzenia tego postępowania z mocy prawa” a w konkluzji, że zagadnienie prawne przedstawia „wobec wątpliwości w przedstawionym wyżej zakresie, braku wypowiedzi Sądu Najwyższego w dostępnym orzecnictwie, szerokiej, niejednokrotnie rozbieżnej praktyki sądów i znacznej wagi zagadnienia”. Sąd poprzestając na tych sformułowaniach zaniechał ich uzasadnienia i nie przedstawił własnego poglądu co do rozstrzygnięcia zagadnienia.

Sąd Najwyższy zważył:

1. W pierwszym rzędzie odnieść się należy do dopuszczalności przedstawienia Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego na podstawie art. 390 § 1 w zw. z art. 397 § 2 i art. 13 § 2 k.p.c. Przesłanką takiej czynności jest bowiem wystąpienie z zapytaniem przez sąd drugiej instancji w toku postępowania apelacyjnego lub zażaleniowego w związku z rozstrzygnięciem środka zaskarżenia. Oznacza to, że niezbędne jest wstępne rozstrzygnięcie czy przysługuje zażalenie

na postanowienie sądu rejonowego oddalające skargę na czynność komornika polegającą na oddaleniu wniosku o wydanie zaświadczenia o umorzeniu z mocy prawa postępowania egzekucyjnego, na podstawie art. 823 k.p.c. Zagadnienie powyższe pośrednio było przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego w związku z wydawaniem przez sądy postanowień o umorzeniu postępowania egzekucyjnego z mocy prawa, nie mających oparcia w przepisach prawa procesowego. Przyjmując, że są to w istocie postanowienia o charakterze deklaratoryjnym stwierdzające takie umorzenie, uznano, że służy od nich zażalenie (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 1996 r., III CZP 44/96, OSNC 1996, nr 9, poz. 117). W uchwale z dnia 30 marca 1998 r., III CZP 1/98 (OSNC 1998, nr 10, poz. 153) Sąd Najwyższy przyjął, że na postanowienie sądu rejonowego oddalające skargę na czynność komornika polegającą na stwierdzeniu umorzenia postępowania egzekucyjnego z mocy prawa (art. 823 k.p.c.) zażalenie nie przysługuje. Stanowisko to uzasadniono formalizmem prawa procesowego, różnicującym formy czynności procesowych stron i czynności organów egzekucyjnych. Uznano, że nie można stawiać znaku równości pomiędzy postanowieniem a zaświadczeniem i upatrywać w art. 828 k.p.c. podstawy do zaskarżenia zaświadczenia, o jakim mowa w art. 827 § 2 k.p.c. Obie te uchwały były przedmiotem licznych wypowiedzi piśmiennictwa, w tym o charakterze krytycznym. Rozpoznając zagadnienie prawne, dotyczące zastosowania art. 823 k.p.c. do egzekucji świadczeń alimentacyjnych prowadzonej z nieruchomości, które przedstawiono w toku postępowania zażaleniowego w związku ze skargą na czynność komornika polegającą na umorzeniu egzekucji z nieruchomości z mocy prawa, Sąd Najwyższy nie odniósł się do tej kwestii, co oznacza, że pośrednio opowiedział się za dopuszczalnością zażalenia (por. uchwała z dnia 18 lipca 2012 r., III CZP 38/12, OSNC 2013, nr 2, poz. 16).

Pozytywne rozstrzygnięcie wskazanej wątpliwości wymaga ponadto powołania adekwatnej podstawy prawnej zaskarżenia. Jak wskazano w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2014 r., III CZP 29/14 (OSNC 2015, nr 4, poz. 40) postępowanie egzekucyjne samodzielnie uregulowane w Części trzeciej k.p.c., do którego jedynie odpowiednio stosuje się przepisy o procesie (art. 13 § 2 k.p.c.), cechuje się znaczącymi różnicami

w porównaniu z postępowaniem rozpoznawczym. Co do zasady zaskarżalność postanowień sądowych wydawanych w postępowaniu egzekucyjnym regulował art. 767 § 1 k.p.c. stanowiący, że na czynności komornika przysługuje skarga do sądu rejonowego, art. 767 § 3 k.p.c., w myśl którego zażalenie na postanowienie sądu przysługuje w wypadkach wskazanych w ustawie, oraz art. 828 k.p.c., zgodnie z którym na postanowienie sądu co do umorzenia postępowania przysługuje zażalenie. Judykatura przyjęła ponadto, że dopuszczalne jest opieranie zażaleń na podstawie normatywnej wynikającej z art. 394 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., przy wykładni pojęcia „postanowienie sądu pierwszej instancji kończące postępowanie w sprawie” uwzględniającej specyfikę postępowania egzekucyjnego. W stanie prawnym relewantnym w sprawie, w której przedstawiono zagadnienie prawne, rozstrzygnięcia wymaga zatem, czy postanowienie sądu oddalające skargę na czynność komornika o odmowie wydania zaświadczenia o umorzeniu postępowania z mocy prawa na podstawie art. 823 k.p.c. było „postanowieniem Sądu co do umorzenia postępowania” w rozumieniu art. 828 w zw. z 827 § 2 k.p.c., a jeżeli nie to czy przysługiwało ono na zasadach ogólnych (art. 394 § 1 w zw. z 13 § 2 k.p.c.). Sąd Najwyższy w obecnym składzie opowiada się za przyjęciem, że podstawą zaskarżenia postanowienia sądu rejonowego, oddalającego skargę na czynność komornika polegającą na odmowie wydania zaświadczenia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego z mocy prawa, jest art. 828 k.p.c. gdyż mieści się ono w zakresie pojęcia „postanowienia co do umorzenia postępowania”. Przemawiają za tym, poza językowymi, także celowościowe, systemowe i funkcjonalne dyrektywy wykładni. O zaskarżalności łącznie decydują przesłanki faktyczne i prawne, w tym wypadku istnienie orzeczenia o określonej treści i formie. Procesowego znaczenia pozbawiona jest okoliczność, że skoro umorzenie następuje *ex lege* to nie wymaga podjęcia czynności egzekucyjnej, która musi być ściśle powiązana z egzekucją, gdyż odmowę wydania zaświadczenia należy zakwalifikować jako czynność postępowania egzekucyjnego, a oddalenie postanowieniem skargi na taką czynność komornika oparte jest na przesłankowym rozstrzygnięciu, że umorzenie nie nastąpiło.

Zauważyć należy, że Sąd Okręgowy w uzasadnieniu postanowienia błędnie wskazał art. 394 § 1 w zw. z 13 § 2 w zw. 767⁴ § 1 i 828, tj. w istocie dwie

wykluczające się podstawy prawne zażalenia, w tym przepis nie mający zastosowania w sprawie.

2. Art. 390 § 1 k.p.c. stanowi, że jeżeli przy rozpoznawaniu apelacji powstanie zagadnienie prawne budzące poważne wątpliwości, sąd może przedstawić to zagadnienie do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu. Szczególny charakter uchwał podejmowanych na podstawie wskazanego przepisu, jako prowadzących do ograniczenia niezawisłości sędziów sądu powszechnego przy orzekaniu, wymaga dokonywania ścisłej wykładni. Uwzględnić ponadto należy, że rozstrzyganie zagadnień prawnych przez Sąd Najwyższy pełni dwie zasadnicze funkcje: z jednej strony służy realizacji nadzoru judykacyjnego nad sądami powszechnymi, z drugiej umożliwia usuwanie poważnych wątpliwości jurydycznych już na etapie postępowania odwoławczego ale nie może poza nie wykraczać.

Zagadnienie prawne przedstawione Sądowi Najwyższemu przez Sąd Okręgowy w oczywisty sposób nie spełnia wymogów określonych przepisem art. 390 w zw. z art. 397 § 2 i art. 13 § 2 k.p.c.

Po pierwsze zagadnienie musi dotyczyć kwestii rzeczywiście budzącej poważne wątpliwości interpretacyjne (por. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2009 r., III CZP 38/09, nie publ., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2010 r., III CZP 17/10, nie publ.). Nie mogą się one ograniczać do problemu jakie rozstrzygnięcie ma wydać Sąd w indywidualnych okolicznościach danej sprawy, a tego w istocie dotyczy zapytanie. Sąd Okręgowy wskazuje bowiem na rozbieżne orzeczenia zapadłe w powiązanych sprawach o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności toczących się między tymi samymi stronami, w których dokonano odmiennej oceny tożsamego przebiegu postępowań egzekucyjnych, ich skutków procesowych i materialno-prawnych. Taka sprzeczność przesłanek rozstrzygnięć potwierdza wprawdzie wadliwość części z nich, ale nie zwalnia Sądu *meriti* z obowiązku samodzielnego dokonania subsumpcji i rozstrzygnięcia zażalenia, włącznie z uwzględnieniem następstw pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego BTE 40/00. W istocie Sąd Okręgowy zmierza do dokonania przez Sąd Najwyższy pozasystemowej weryfikacji prawidłowości rozstrzygnięć zapadłych w innych, prawomocnie zakończonych sprawach, co

poprzez usunięcie wątpliwości ułatwiłoby mu wydanie orzeczenia. Instytucja zapytań prawnych do takiego celu nie może być wykorzystywana.

Po drugie Sąd, przedstawiając Sądowi Najwyższemu zagadnienie prawne powinien wskazać dlaczego jego rozstrzygnięcie jest niezbędne dla rozpoznania środka odwoławczego, oraz czy rzeczywiście występują uzasadnione wątpliwości interpretacyjne dotyczące norm prawa procesowego lub materialnego (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2006 r., III UZP 6/06, z dnia 25 stycznia 2007 r., III CZP 100/06, z dnia 22 lutego 2007 r., III CZP 163/06 – nie publ.). Wypracowane w judykaturze wymagania zapytania opartego na art. 390 § 1 k.p.c. obejmują nie tylko precyzyjne jego sformułowanie, ale także wykazanie poważnego charakteru, zestawienie rozbieżności poglądów judykatury i doktryny, sposobów rozstrzygnięcia wątpliwości oraz zajęcia samodzielnego stanowiska w tym przedmiocie. Tymczasem Sąd drugiej instancji przytoczył w uzasadnieniu tylko jedno orzeczenie Sądu Najwyższego, tj. wyrok z dnia 10 kwietnia 2008 r., IV CSK 16/08 (nie publ.) w którym przyjęto wprost, że art. 823 k.p.c. nie znajduje zastosowania w razie beczynności komornika, a beczynność wierzyciela istnieje tylko wtedy, gdy jest on obowiązany do dokonania czynności niezbędnej i przewidzianej prawem dla dalszego prowadzenia postępowania egzekucyjnego. Jedynie w takim wypadku można bowiem uznać, że brak woli wierzyciela kontynuowania egzekucji uzewnętrzniony nie złożeniem w ustawowym terminie stosownego wniosku, uniemożliwia komornikowi podjęcie dalszych czynności w sprawie. Sąd Okręgowy uchylił się od przedstawienia motywów wskazujących czy i z jakich przyczyn nie podziela tej wykładni ani nie powołał argumentów, które przemawiałyby za jej zmianą. Nie odniósł się także do pełnej akceptacji wskazanego stanowiska w innych judykatach Sądu Najwyższego (por. uzasadnienia cyt. uchwały z dnia 18 lipca 2012 r., III CZP 38/12, wyroków z dnia 5 lutego 2014 r., V CSK 166/13, nie publ., z dnia 12 lutego 2015 r., IV CSK 272/14, nie publ.) oraz w piśmiennictwie prawniczym. Potwierdzić zatem należy, że treść art. 823 k.p.c. w zw. z art. 797 § 1 zd. pierwsze k.p.c. w zw. z art. 896 § 1 k.p.c. nie daje podstaw do przyjęcia, że beczynność komornika może prowadzić do umorzenia postępowania egzekucyjnego. Nie znajduje także uzasadnienia pogląd, że podjęcie przez komornika czynności wysłuchania wierzyciela, także przy wskazaniu przez

niego podstawy prawnej z art. 827 k.p.c., wywołuje skutki procesowe dla biegu postępowania egzekucyjnego (por. uzasadnienie cyt. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 1996 r., III CZP 44/96). Gołosłowne i nie poparte rzeczową argumentacją jest twierdzenie Sądu Okręgowego o braku wypowiedzi Sądu Najwyższego oraz szerokiej, niejednokrotnie rozbieżnej praktyce sądów. Nie jest rzeczą Sądu Najwyższego w sprawach, w których nie rozstrzyga abstrakcyjnych zagadnień prawnych i wobec nie potwierdzenia rozbieżności poglądów ich poszukiwanie ani podejmowanie rozważań dogmatycznych, mających jedynie pośrednie znaczenie dla istoty przedstawionego zagadnienia, bądź wychodzenie poza jego ramy przedmiotowe.

Konkludując, skoro nie zachodzą poważne wątpliwości jurydyczne wynikające z niejasności konstrukcji prawnych, problemu wyboru jednego z dopuszczalnych tetycznie rozwiązań nie zachodzi podstawa podjęcia uchwały. Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak postanowieniu (art. 61 § 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym – tekst jedn. 2013, poz. 499 ze zm.).

Ubocznie podkreślić należy rażąco niski poziom uzasadnienia zapytania nie tylko nie spełniającego ustawowych wymagań, ale i w części niezrozumiałego. Nie zasługuje na akceptację zamieszczenie w nim *in extenso* fragmentów pism procesowych, przy zachowaniu ich redakcji i wypowiedzi w pierwszej osobie, oraz uzasadnień orzeczeń sądów wydanych w innych sprawach.